

ποιητής

ποιητής, ο, πλ. **ποιητές** κ. **ποιητάδες, οι**, ουσ. [*<αρχ. ποιητής*], ο ποιητής. (Τραγούδι: *γεννηθήκαν τα παιδιά μου, μεγαλώνει η φαμελιά μου, όχι με πολεμιστάδες, μα μαστόρους, ποιητάδες*). (στη γλώσσα της αργκό) ο χαφίης, ο καταδότης, ο ρουφιάνος: «όταν έρχεται ο τάδε στην παρέα μας, αρχίζουμε να μιλάμε περί ανέμων και υδάτων, γιατί ξέρουμε πως είναι ποιητής της Ασφάλειας»·

- ο ποιητής των όλων ή ο ποιητής των πάντων, ο Θεός. (Χριστουγεννιάτικα κάλαντα: *εν τω σπηλαίω τίκτεται εν φάτνη των αλόγων, ο βασιλεύς των ουρανών και ποιητής των όλων*)·

- ποιητής εκ του προχείρου, έχων τη μορφή του χοίρου, ειρωνική αναφορά σε κακό ποιητή.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας